

**סאת הגאון מו"ר הרב ברוך הירשפלד שליט"א,
ראש כולל עשרת חיים ברוך, קליבלנד הייסס**

How Many Times is a Chazaka? The **Pri Megadim** (5) holds that one only achieves a *chazaka* after doing a certain *mitzvah* three times. However, the **Yaavetz** (6) holds that doing it one time is enough. The **Mishna Berura** (7) writes that our custom is to do like the *Yaavetz*.

A SERIES IN HALACHA LIVING A “TORAH” DAY

Chazaka B'Mitzvos. When the Regular Baal Koreh Comes Back To Shul After a Long Quarantine. Question: In our congregation, our *Baal Koreh* has been away for about a year due to his “perception” of his need to be quarantined, due to the virus circumstances. In the meantime, we have been using another capable *Baal Koreh* to *lain* each *Shabbos*. Now, the first one has started to come again to *shul*. Does the right to *lain* revert back to him or does it stay with the present *Baal Koreh*? Or perhaps it’s up to the congregation to vote on the issue?

Answer: If the first *Baal Koreh* was away for a reasonable time due to real and important circumstances, perception, etc., the right to *lain* in *shul* reverts back to him.

בין הריחים – תבלין מדף היומי – יומא דף מו.

"דחיה היא שבת אצל סכנת נפשות או הותרה" - The *Gemara* [פ:] learns that פיקוח נפשות דוחה שבת. There is a *Tumult* if we say *Shabbos* is דחיה or הותרה in cases of פיקוח נפש. If we say דחיה, that would mean that the איסור is still there but פיקוח נפשות overrides & supersedes the *issur*. If we say it's הותרה, the איסורים aren't even there. The *מנה"ם מרוטנברג* explains, it's akin to the היתר of cooking on י"ט אוכל נפש which is completely *halacha* and it's like *shab*. Here, מותר שבת, שבת would be treated like *shab*. One might ask, what is the חילוק if we say שבת is "הותרה" or "דחיה", either way the *halacha* is the same and we are permitted to be איסורים to save a life?

Rashi in [פסחים עז.] says that **בציבור** "דחוי" & **טומאה** **ציבור** may be brought in a state of *tumah*. But it's not a **היתר גמור** & therefore only if no **כהנים טהורים** may be found, may we bring it **בטומאה**. Even so, we still need the **צי** to be **מרצה** & be **מכשיר** **קרבן**.

The **רשב"א** (רשב"א) brings a שאלה from the **ראב"ד**. If we have a "חולה שיש בו סכנה" who needs to eat on שבת, but all we have is some נבלה or a בהמה that would need שחיטה, which is preferable to do? Feed the חולה the נבלה which is a לאו, or *shecht* the animal which is an איסור סקילה? The **רשב"א** answers that this will depend on if we say שבת is "חותרה" or "דחוייה". If we say חותרה then *Shabbos* is like a weekday (חול) & we may do whatever is needed. If it's דחוייה than the איסור שבת is still there & we should try to minimize the איסורים.

The *דף פ' בדפי הר"ן* brings this *שאלת הראב"ד* & says that even if שבת is only דחוייה, we should still שחט the animal. Because although eating נבלה is more קל, by eating many כיתיים he will be עובר many לאוים. But to שחט an animal, although it's very כחור it is a one-time אישור. The *משנה ברורה* [שכ"ח י"ד] gives 3 reasons why we shecht rather than feed him נבילה. 1) Some *Rishonim* hold that *Shabbos* is ורתרה, which allows us to לכתחילה a נבילה. 2) If we feed the נבילה, he may not eat it because נבילה is disgusting to us. 3) He brings the *sevara* of the *ר"ן* that it's better to be *oiver* one big לאו of סקילה than numerous small לאוים. **R' Chaim Brisker zt"l** was known to be lenient with sick people when it came to fasting & הלכות שבת. He was once quoted as saying "Really, I'm not מיקל in הלכות שבת מ'מ' - *מחמיר* on מחמיר נפשות on מחמיר."

הוא היה אומר...

R' Moshe Sofer ז"ל (Chasam Sofer) would say

“Chazal tell us that *mann* tasted like whatever food a person desired. For those who craved quail, it had the taste of quail. What, then, was the complaint at *Kivros HaTa'avah*? The *Erev Rav* said they had, ‘*nothing but the mann before our eyes*.’ While the *mann* tasted like all kinds of food, it did not change its appearance. It looked like *mann* even when it tasted like other foods. If someone cannot see the food he is eating, he is not satisfied (*Yoma 74b*). It was due to the lack of satiation, not the lack of the taste of meat, that the *Erev Rav* complained.”

A Wise Man would say:

“Some of the most basic facts of life are also the most obvious. For example, you can observe a lot by just watching.”

**Printed By: Mailway Services,
Serving Mosdos and Businesses
Worldwide Since 1980
(1-888-Mailway)**

**KEEP the power of your T'fila
with respectful T'fila - sign!**

103,740
approx
verifiable signatures
855.400.5164
kevashornayim.org

לעילוי נשמת לאה רחל בת דוד
יצחק ע"ה, יארצייט בב' סיון *
זאת נשמתו צרורה בצרור החיים
Dedicated by the Felder Family

לעילוי נשמת ר'
אברהם יוסף
שמואל אלטר בן
ר' טובי' ז"ל
ורעייתו רישא רחל
בת ר' אברהם
שלמה ע"ה קורץ

TO SUBSCRIBE
AND RECEIVE THIS
TORAH SHEET WEEKLY.
WWW.TORAHTAVLIN.ORG
OR SEND AN EMAIL TO
TORAHTAVLIN@
YAHOO.COM

פרק ב' דאבות

פֶּלַג הַמִּנְחָה עֵשֶׂק - 6:47 | הַדִּלְקָת נְרוֹת שַׁבַּת - 8:02 | זְמַן קְרִיאַת שְׁמַע / מ"א - 8:35 | זְמַן קְרִיאַת שְׁמַע / הַגֵּר"א - 9:11
סוֹף זְמַן תְּפִילָּה/הַגֵּר"א - 10:25 | שְׁלִיעַת הַחֲמָה שַׁבַּת קוֹדֵשׁ - 8:21 | מוֹצֵשֶׁק צֵאת הַכּוֹכָבִים - 9:11 | צֵאת הַכּוֹכָב / לְרִבּוֹנוֹ תָּם - 9:33

courtesy of myzmanim.com

להבינן כל הלכה שתהיה על בוריה' עכ"ל. וראה ג"כ לשונו של המהר"ל (תפארת ישראל' פרק נו) וז"ל: 'לכך סדרו לנו כי תחילה צריך שיקנה האדם המקרא, שהוא השרש והוא ההתחלה, ואח"כ המשנה, כי התורה שבכתב הוא שורש האילוף עכ"ל. לדאבונינו שלא בכונה נוצר קצין מציאות שהלומדים דשים בלימוד תורה

שבתכתב, וכבר צווח הקדוש מוהרד אברהם הורביץ זצ"ל **אחי השליה הקדוש** (בהנחות ספר יש נוהליק) על זה הלולול ועל גודל הפסידו, ח"ל: 'זבוראי שלימוד המקרא הוא הלימוד הראשון והעצמי לכל אשר ירצה להיות שם בעל תורה, וגבוי מה נדבר ומה צטטק, שאנו משליכין אורז גיתינו תורתו – הדברים שיצאו מפיו יתברך בעצם וראשונה, ומה גם שהוא המחייב מחוק התורה, שגלוי וידוע שלימוד המקרא מלבשתו לאדם חכמה ויראה גדולה והכנעה לפרני יתברך, והחוררדד והפחד מהעונשין על עוונותיו, וההורטה הגמורה ממעשי דלעני עזיבת החטאין וברית העוונות, והתשובה והרחוקת העבירות חריות המעשים וכו' שגיי יראה האדם וכו' וואף למי שתורתו אמונתו, אי אפשר שידיה שום לימוד בעולם דומה לגמרי ללימוד המקרא, דהיינו תנ"ך מתחילתו ועד סופו, ושידיה בקי בהם ועל כן אין טענה והתנצלות בעולם לפטור האדם עצמו מזה' עכ"ל. והנה מן הראוי להוכיח שברד' הלימוד הזה כפי אשר דייב בקורש **ויהי' רבי פנחס מקאצין זצ"ל** והואו הדברים בספר הקדוש 'אמרי פנחס' (שער ה' אות ט) ח"ל: 'כשיכולו בניכם ללמוד, אז וי וכולל' קענען רש"י על חומש, מובטחני שידיה אנשים כשרים, ולא ייזה להם מחשבות ע"ז ויהיו נקים בבטית קודש'. ואין צורך עוד ויזה לדבר אחד הבטחה גדולה זו.

גם על החוב להעמיט שנים מקרא ואחד תרגום, הובטחה (ברכות ה) שמואריכיבי' לראשם כבורה את ימי שנותיו. ושמועתי פעם מציגים אחד שברכתו היו אלו ימים ושנים טובים כי אין מבטיחין לו לאדם כי אם דברים שרם טובה עבדו...

בממלח תאכל ומים במשורה תשתה ועל הארץ תישן וחי' צער תחיה ובתורה אתה תעמל ואם אתה עושה כן אשריך וטוב לך אשריך בעולם הזה וטוב לך לעולם הבא' ע"כ. הרי שצריך צורה של תורה הוא אך ורק ביגיעה ועמילות. ומי שכל תורתו הוא רק עם של לו כל תענוגי עולם הזה, איז זה "דרכה של תורה".

הנה בברכת התורה, אנו מברכים: "ברוך אתה ... וצונו לעסוק בדברי תורה" וכבר עמדו כל המפרשים מדוע נקבע לשון של הברכה "לעסוק" בדברי תורה, ולא "ללמוד דברי תורה"? והביאור בלשון זה של "לעסוק בדברי תורה", שהתכלית עמל בלימוד התורה אינו רק ללאומי ידיעת התורה, רק התכלית הוא להיות עמל ביגיעה עצומה עד אין סוף. וא"כ תגנו הלשון של הברכה דוקא "לעסוק" מחמתו של המצוה להיות "עמל בתורה". ומצינו במכא מקומות ש"ס שהגמ' למד מעיקר מהותו של המצוה מלשון הברכה, ומבואר כנ"ל שזהו מהותו של המצוה ללמוד. עוסק בכל כחו בהתורה הקדושה, ולא רק ללמוד התורה הקדושה בלי עצמילות ויגיעה רבה. והטעם לזה, דמי שעמל בכל בכל כוחות נפשו ובגופו בעמל התורה, דהי הוא מוסר נפשו וגופו להש"ת לקיים מצות לימוד התורה, שלימוד התורה אינו כמו שאר לימודים דעלמא, וע"כ מי שמכוון למסר נפשו לעמל התורה, דהי הוא קיום "דבריה של התורה": וע"כ עיקר מצות לימוד התורה הוא "לעסוק בדברי תורה", והיינו עצם היגיעה ועמלות.

**מאת חגית רבי גמליאל חתן רבינוביץ
שליס"א, ר"י שער השמים ירושלים עירי**

טיב התבלין

וַתֵּנֶה אֶת הַלֵּוִים נְתֻנִים לְאַחֶךָ וּלְבָנֶיךָ מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל ...
(ח-יט) - בַּעֲנֵי חֹבֶת לִימֹד מִקְרָא וּפִירוּשׁ רִשׁ"י

פרש"י וז"ל, ה' פעמים נאמר בני ישראל במקרא זה, להודיע תחת שנכפלו ואכזרתיקו; במקרא אחד כמעין ומשה חומשי תורה, וכך ראיתי בראשית רבה, אחד שאמר רש"י והכפלת תרביבות 'בני ישראל' מורה על החיבה יתירה של הקב"ה לישראל, ובנוסף גם נאמר שהחמש ההכפלות מכוונים ל'חמשה חומשי תורה', יש להוסיף ולפרש שאתה חיבה יתירה שהקב"ה מחבב את ישראל נובעת ממצע חיותם וסוקים ב'חמשה חומשי תורה'; מזה הנוגע והכפול התיבות ה' פעמים כי תודיע שנכבדו ואף הפתח לכל חלק שבתורה, ממבלעדי גם אם יעסוק האדם בדרך מקצועות התורה לא יהיה ביכולתו לקנותה על נדויה, מאחר שאינו יודע היטב עניני המקראות ובאורן, ויש להאריך בזה, אך נצטט כאן נמה נקודות ממקורות קודש בענין חיבת הורכם להיות בקי בתורת המקרא בטרם ישים ידיו עינו בתורה שבע"פ ותחילה בביא ממסכת סופרים (פרק טו הלכה ה) וז"ל: הדוסק תלמוד אין לך מזה גדולה מזו, [אלם זאת] על קשת [בתנא] שקרא ושנה ע"כ. כמו כן נאמר במדרש (שמואל נא) 'מ' כלה מקושטת בכ"ד צמות אף תלמיד חכם צריך להיות ענין בכל ד' ספרי תנ"ך', וז"ל לנו מדרשים כי ספרי המקרא דם יסוד ליתר מקצועות תורה ומבלעדיהם אין האדם מוגדר כתכם היודע לשא ולתין בדברי תורה.

והרבדים מפורשים יותר **בספרי דאים** ונעתיק את לשונו של **הרמח"ל** (בספרו 'דרך כוכבה' פ"ה ח"ל: 'הנה מה שצריך כל הרוצה להיות חכם בישראל לדעת תחילה, הוא הספרים עם באוריהם הראשיים ואח"כ ג' מידות שהתורה נדרשת בהם עם כל באוריהם, כי הם דרכי התורה שבע"פ אח"כ צריך שידע לימוד הששה סדרים עד שידע

עדותיך אתבונן

דבר אל אהרן ואמרת אליו בהעלתך את הנרת אל מול פני המנורה
 יאירו שבעת הנרות ... (ח-ב) - בענין דרכה של תורה

פֶּרֶשׁ וְהִלְכִי, עַל שֶׁם שְׁהָלַת עוֹלָה כְּתוּב בַּהֲדוּלָקָתָן לִשְׁוֹן עֲלֵיתָ, שְׂצָרִיק הַהֲדוּלִיקָן
 בְּיָד שְׁתֵּיתָ שְׁלֹחֶת עוֹלָה אֲמַלִּית. וְעוֹד דְּרֹשׁ בְּרִיתוֹתַי, כִּמְאֵן שֶׁמִּעֲלָה הִיָּתָה לִפְנֵי הַמִּעֲבָדָה
 הַזֶּה, לְהִגִּיעַ לְמִקְוָם גְּבוּהָ כִּדִּי הַהֲדוּלִיקָן אֶת הַמִּעֲבָדָה צָרִיק לְהַעֲלֹת עַל מַעְלֹת
 הָעִיר וְדָרְדְּרֵם לְנֶעֱשֶׂה הַמִּעֲבָדָה כִּל כִּן גְּבוּהָ שֶׁמִּעֲלָה לְהִגִּיעַ שֶׁם הַמִּעֲבָדָה, דְּרִי
 וְקִבְּהָ: הִיא יָכוֹל לִנְשֹׂא הַמִּעֲבָדָה בָּאֹפֶן אֲשֶׁנִּי כִל כִן גְּבוּהָ, וְלֹא יִהְיֶה שׁוּם צוּרֶךְ
 לְהַעֲלֹת עַל הַמַּעְלֹת לְהִגִּיעַ שֶׁם לְהַדְלִיקוֹ, אִי כִּי מִדְּרֹעַ הִיָּתָה נֶעֱשֶׂה דְרוֹקָא בָּאֹפֶן זֶה.
 וּבַעֲזוּזֵי תִּנָּל, יִדְרֹעַ שְׁרַמְעֲנָה מִרְוֹם עַל הַתּוֹרָה, וּבִרְבִּיעֵי בָּחִי (שְׁמוֹת כו, לֹא):
 הַמִּעֲבָדָה שֶׁבַעֲבָה נְרוּתָהּ תִּרְמֹן לְתוֹרָה הַנִּקְרָאת אֹר, שֵׁנָא: (שְׁמַל"ו כג) "כִּי יֵרַם מִצְבֵּה
 תּוֹרָתָה אֹר", וְהִיא כְּלֹלֶת שֶׁבַע קוֹמָתוֹ וְעִ"כּ הִיוּ נְרוּתָהּ שְׁבַעֲהָ, עִכְלָא וְאִי כִּי דְחוּ
 וְשִׁטְעַם שֶׁשֶׁ לְהַעֲלֹת עַל מַעְלֹת קוֹדֶם שֶׁיִּדְלִיק אֶת הַמִּעֲבָדָה, דְּכִדִּי לִקְנוֹת אֶת הַתּוֹרָה,
 וְצָרִיק יִגְיַע וְעִמְלּוֹת עַד אֵין סוֹף, וְזִי אֲשֶׁנִּי רֹצֵה לְהַעֲלֹת עַל אֵלּוּ מַעְלֹת, דְּרִי הוּא
 שׁוֹפֵק מִקְצֵי הַתּוֹרָה, דְּתֵּן בְּמִתְנֵי (אֲבוֹת פ"ז מ"ד): " כִּן הִיא דְרַכָּה שֶׁל תּוֹרָה פֶּת

On behalf of thousands of Shomer Shabbos Jews - www.chickensforshabbos.com - The charity that simply helps families of Melandim, Agunos and Grushos in Pretz Yisroel at ZIPO expense

מעשה אבות סימן לבנים

לא כן עבדי משה בכל ביתי נאמן הוא. פה אל פה אדבר בו ומראה ולא בחידת ותמנת ה' יבים ... (יב-וה)

One of the great *Sephardic Chachamim* of the previous generation was **Chacham Rabbeinu Yehudah Tzadka zt”l**, *Rosh Yeshivah* of *Yeshivat Porat Yosef* in Jerusalem. Rav Yehudah was a *Tzaddik* who was characterized by his love of *Torah* and *Talmidei Chachamim*, as well as his desire and alacrity to perform *mitzvos*. He lived simply, did not indulge in any extravagances, and encouraged his students to be content without luxuries.

He maintained a tremendous level of *Emunah* and *Bitachon* in *Hashem*. Rav Yehudah placed his full trust in the Almighty and there was nothing too big or too small, in which he did not see the *Yad Hashem* actively helping him.

It is told that one winter, the furnace in the Tzadka home finally gave out and it was clear that a new system would be necessary to ward off the bitterness of the cold Jerusalem winters. Rav Yehudah was walking to *yeshivah* one day and he happened to pass an electrical appliance store. He paused and looked inside. Indeed, they sold furnaces and he was ready to walk inside and see how much it cost. But then he stopped and realized that no matter what it cost, he couldn’t pay for it since he had no money on him at all. He stood in the street facing the store and thought about what to do.

Suddenly, a man approached him and extended his hand. “*Rabbeinu, Shalom Aleichem*. I am so happy to meet you here at this time. Honestly, I just happened to be in Jerusalem today and was walking by when I noticed the *Rav*. It is truly my honor and good fortune. Please allow me to repay a debt from quite some time ago.” Rav Yehudah recognized the man, but could not remember any debt that was owed to him by the man.

When Rav Yehudah asked about it, the man replied that a number of years ago, after his father had passed away, Rav Tzadka traveled all the way from Jerusalem to Tel Aviv to attend the funeral. He delivered a moving and emotional *hesped* for the man’s father, who was an old acquaintance of the *Rav*, and it was a great honor that he came.

“At the time,” said the man, “I thought about how nice it was that the *Rav* came and how I wanted to pay him back for his expenses. Additionally, I wanted to show my appreciation by giving the *Rav* a little extra. Unfortunately, due to the circumstances and the timing, I forgot and the *Rav* went back to Jerusalem. I had totally forgotten about it until this moment when I happened to come to Jerusalem and what do you know - I meet the *Rav* in the street!”

The man pulled a wad of bills from his pocket and counted off a considerable amount. He handed it to Rav Tzadka and apologized to him again from the bottom of his heart for taking so long to pay off his debt. Rav Yehudah smiled and thanked the man for his graciousness and generosity. Although under normal circumstances, he would not take money or gifts from anyone, in this situation he recognized the *Yad Hashem* and how much it meant to the man from Tel Aviv.

The man walked away and Rav Yehudah uttered a prayer of deep thanks to the Almighty for always seeing to his needs. With the cash in his hand, he walked into the appliance store and inquired about purchasing a furnace. The store owner told him the price and Rav Yehudah realized that although the man had given him quite a sum of cash, he was still short a few hundred *shekels*. He still did not have enough money to buy the furnace, and with a pleasant smile, he thanked the store owner and walked back outside into the cold Jerusalem street.

Once again, Rav Yehudah stood facing the store and mulled over his options. And just like the first time, the same man from Tel Aviv came around the corner and walked right over to him. “*Rabbeinu*, again I must apologize. I only gave you the money for coming and delivering the *hesped*. I forgot to give you money for your travel expenses. Here is the rest of the money that I owe the *Rav*. Thank you again.” The man handed him another set of bills and walked away.

When Rav Tzadka looked down, he saw that the man had added a few hundred *shekels* to his “debt” - as it turns out, the exact amount required to purchase the furnace. He smiled, thanked *Hashem* and walked back into the store.

רני ושמדח בת ציון כי הנני בא ושכנתי בתוכך נאם ה' ... (נבדח ב-ד)

A PENETRATING ANALYSIS OF THE WEEKLY
HAFTORAH BY R' TZVI HIRSCH HOFFMAN

Although there are a few different parts to the *Haftorah*, it begins with *Zecharya HaNavi’s* prediction of the future return of the *Shechina* to *Yerushalayim*. Interestingly, *Zecharya* seems to have used a redundant choice of words when he joyfully exclaimed, “*rejoice and be happy*.” Why?

R’ Chaim Kanievsky *shlit’a* (Taama D’Kra) explains that there is indeed a difference between the words “רני” – “rejoice,” and “שמח” – “happy.” Based on the **Malbim**, he explains that רני is a word used to describe joy for something new, while the word שמח is used to describe ongoing and continuous joy. While continuous joy is always a good thing, a new joy holds a special place in a person’s heart, and he will remember it forever.

When the *Bais HaMikdash* was still standing, the Jewish people – and by extension, the entire world – felt the ongoing joy of having the holy *Shechina* dwelling amongst them. However, once the *Bais Hamikdash* was destroyed, that feeling of joy was lost. *Zecharya’s* choice to use a double word expression in his prediction, was to explain that when *Mashiach* arrives and the *Shechina* returns to *Yerushalayim*, there will be a double feeling of joy. It will feel like the nation is born anew and the joy will be on par with the feelings of רני, while simultaneously, the joy that was lost following the destruction of the *Bais HaMikdash*, will return as if it had never left at all, and once again permeate the people as before – very much correlating to the feelings of שמח.

ובהקדיל את הקהל לתקעו ולא תריעו ... (י-ו)

CONCEPTS IN AVODAS HALEV FROM THE
FAMILY OF R’ CHAIM YOSEF KOFMAN ZT”L

The *Torah* instructs *Bnei Yisroel* that when an assembly of the congregation is required, “*You shall blow a tekiah (long blast) but not a teruah*.” I saw a beautiful thought on this *posuk* prefaced with a story. The **Darkei Teshuvah**, one of the **Munkatcher Rebbes zt”l**, went to receive a *beracha* from **Reb Meir of Premishlan zt”l**, before his *chasuna*. Upon arriving, Reb Meir explained why we give a *chossan* a watch A watch has many components. If it stops working, the jeweler will disassemble each part to determine the root cause of the trouble. The same thing applies to *Yid* as he embarks on building a *bayis ne’eman*. He, too, must realize that if his *avodas Hashem* is failing he must analyze each part of himself internally to discover the core issue. But, said the *Rebbe*, this is only by an individual who can afford to “break” himself in order to “fix” himself. A *manhig* who must inspire others, must always remain whole and steadfast. You, said Reb Meir, are destined to be a leader of *Klal Yisroel* so you can’t “disassemble” yourself. Thus says the *posuk*, “בהקהיל את העם,” someone who leads, “ותקע,” he must remain straight like a *tekia*, “ולא תריעו,” and cannot break apart. We are all, at times, leaders and in positions of leadership - parents, *rebbeim*, teachers and role models. We must show our children how to remain whole, steadfast, strong and focused on what’s important. And only in the privacy of our confines can we afford to do our inner introspection.

R’ Chaim Kaufman zt”l in his *sefer Mishchas Shemen* says that this idea doesn’t only apply to leading others. Each and every individual person has to sometimes be a “leader” over himself and not analyze himself time and time again. Once you make a clear, decisive plan, follow through and “*halt zich shtark*”! Do not let your *Yetzer Hara* convince you otherwise. So, although the “צמצורת” (trumpets) aren’t with us, their *tekiyos* must resound ever so strong in our hearts.

משל למה הדבר דומה

ושרת את אחיו...ועבדה לא יעבד ככה תעשה ללויים במשמרתם (ח-כו)
משל: There was once a *chasid* by the name of Reb Mottel Gruman, who grew up in Warsaw at the turn of the 20th century. He was a big, strong, healthy young man and when he received a draft notice from the Polish army, he was sure that there would be no way for him to get a deferment like many others did, as he really had no excuse. He decided to go to the **Rebbe of Sochatchov, R’ Avraham Bornstein zt”l (Avnei Nezer)** and plead for a blessing that he might be dismissed from military service.

The *Rebbe* knew his family well and as soon as he asked for a *beracha*, the *Sochatchover* replied, “You are a *Levi* and the *Torah* says that *Leviim* do not serve.”

Young Mottel reported to the army base and when they saw what a strapping man he was, he was instantly taken in and sent to a military camp far away. There, he sat for six

months, but a strange thing happened: for some inexplicable reason, nobody paid him any attention. It was as if he didn’t exist. The military personnel simply forgot all about him and he never once was asked to do a thing in the camp.

Meanwhile, Mottel had to eat so he found some crackers and sardines, and drank a lot of water. Over six months time, this meager diet wreaked havoc on his internal system and he lost a lot of weight. He became weak, so weak that after a while, he had trouble walking. When the camp authorities finally noticed him after six months, they saw this weak, thin Jewish boy and immediately sent him home!

משל: There are specific rules about what the *Leviim* may and may not do. They serve *Klal Yisroel* and *Hashem* by “keeping the charge” - in other words, they surround the inner camp and assemble and disassemble the *Mishkan* before and after each journey. But they have a unique *kedusha* and they must be careful not to do other service.

אל נא תשת עלינו חמלת אשר
נואלנו ואשר חמלנו (יב-א)

EDITORIAL AND INSIGHTS ON MIDDOS TOVOS FROM
THE WELLSPRINGS OF R’ GUTTMAN - RAMAT SHLOMO

דרגה יתירה

The *parsha* of *Lashon Hara* is *Parshas Shelach*, next week, when the spies bring back an evil report about *Eretz Yisroel*. If so, why does our *parsha* end off with the *Lashon Hara* of Miriam about her brother Moshe? The answer is that the episode of Miriam is a preface to understand WHY we speak *Lashon Hara* in the first place. We must understand the root of the problem before we can begin to understand how to defeat it.

The **Ohr HaChayim Hakadosh** explains that Miriam and Aharon could not understand why Moshe had to separate from his wife. After all, they thought, *Hashem* speaks to us as well and we don’t have to separate from our spouses! Their tragic error was that they equated themselves with *Moshe Rabbeinu*. The **Rambam** (יסודי התורה ז-ו) writes that the נבואה (prophecy) of Moshe was on a completely different level than any other prophet.

When Aharon and Miriam realized their grave error, they cried out to Moshe, “*Do not cast a sin upon us, for we have been foolish and we have sinned*.” They realized the two parts to their sin - “We have been foolish” and “we have sinned” - implying that the foolishness was worse than the *Lashon Hara* itself! This is a tremendous lesson for us and perhaps the reason why this entire episode is written before we even begin the *parsha* of the *Meraglim*. In order that we should stop judging each other with our own understanding and realize that everyone is different in the way he or she thinks and acts. No one is necessarily right or wrong since there are many ways of looking at the same situation. The only CORRECT judgment call is the one called judging favorably! I don’t have to agree with you, and I don’t even have to understand you but I DO have to know that you are an individual who is entitled to do things your way, with your *daas*, and your nature. Judging others in a favorable way - this is the ONLY way we will succeed in eradicating the terrible and destructive sin of *Lashon Hara*.